

[Ministeren for Søfart og Fiskeri.]

At Venstres ærede Ordfører (Kr. Kristensen) gik imod Forslaget, overraskede mig naturligvis i og for sig ikke. Det er dog ganske urigtigt, naar det ærede Medlem mener, at Motiveringen for dette Forslag er spinkel. Det forekommer mig at være en særdeles stærk Motivering, at vi for adskillige Aar siden ved Udsendinge fra den danske Stat har været med til at affatte en Konvention, der paalægger os Pligt til at oprette saadanne Kontorer eller etablere en Forhyring af den Beskaffenhed, her er Tale om, og at dernæst en Række i dette Forhold vigtige Lande har ratificeret Konventionen og etableret denne Ordning. Jeg synes, at dette i og for sig er en særdeles god og stærk Motivering, og hertil kommer den Omstændighed, at Forhyringsforholdene for Sømænd er slettere end Arbejdsanvisningsforholdene for andre Arbejdere. Jeg ser ikke nogen Begrundelse for at opretholde den nuværende Tilstand, naar det er saadan, at en Landmand kan henvende sig til Arbejdsanvisningskontoret og faa Arbejdskraft anvist — det samme gælder jo Industri og Haandværk —, uden at hverken han eller Arbejderne skal betale noget derfor. For Sømandsstanden er det anderledes; dér er det en privat Forretning at drive Anvisningsvirksomhed, og de, der søger Kontoret, maa betale derfor under den ene eller den anden Form. Denne Ulighed, synes jeg, er langt værre end det, som et andet æret Medlem senere nævnte, at der vilde opstaa uensartede Forhold, hvilket jo ikke har ret meget paa sig. Men jeg erkender, at i Henseende til Forstaaelse paa disse Omraader venter jeg ikke andet, end hvad jeg har faaet, fra Venstre; og derfor er det egentlig mere det ærede Medlem Hr. Hendriksen, som overraskede mig ved fortsat at yde den Modstand, som han gjorde, mod denne Sag. For det er mig nemlig bekendt, at denne Opfattelse, som maaske for nogle Aar siden ogsaa var den raadende indenfor Rederiforeningen og Rederikredse, ikke længere er til Stede dér, der er vokset op en Forstaaelse af, at denne Sag maaske dog ikke bør mødes med den Modstand, man tidligere mødte den med. Men det er jo et Forhold, som et æret Udvalg eventuelt kan faa belyst; jeg skal ikke her nævne Navne og Erklæringer, der er afgivet; det vil Udvalget om fornødent kunne faa nærmere Rede paa.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen spurgte, hvor mange der nu havde ratificeret, om der var flere end de 13 Stater, der var i 1925. Ja, saa vidt jeg ved, er der 17, der nu har ratificeret, deriblandt samtlige

nordiske Lande, Norge, Sverige, Finland; og vi er kommet i den ejendommelige Situation, at da Belgien har ratificeret og der dér fandtes et dansk Forhyringskontor, har den danske Stat maattet træffe Foranstaltninger til at etablere Statsforhyring i Belgien, fordi privat Forhyring blev forbudt, medens vi altsaa ikke har indført tilsvarende Forhold herhjemme. Det er højst ejendommelige Forhold, der vil opstaa, hvis vi i alle de Stater, der har ratificeret og gennemført Statsforhyring, skal varetage vore Interesser ved at oprette Statskontorer derude, medens vi herhjemme overlader til den private Forretningsmand at drive denne Virksomhed overfor den store Del af den danske Sømandsstand.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen gjorde nogle Bemærkninger om, at han var forbavset over, at Forslaget var forelagt enslydende med det tidligere behandlede Forslag. Ja, jeg maa sige, jeg har ment det rigtigt at fremsætte det i samme Skikkelse, da de Forhandlinger, der tidligere blev ført, ikke blev ført til Ende. Hvis der havde været afgivet en Udvalgsbetænkning om Sagen, vilde man naturligvis paa dette Stadium have taget Hensyn dertil; saa vidste vi, hvordan Stemningen og Stillingen var. Men da en afsluttende Behandling ikke fandt Sted, da Forslaget forelaa sidste Gang for det høje Folketing, har jeg ment det rigtigt at fremsætte det i samme Skikkelse som tidligere, for at et Udvalg paa ny kan tage Arbejdet op og forhaabentlig føre det til Ende. Det er en Selvfølge, at hvad der gjaldt den Gang, gælder ogsaa nu, at om Enkeltheder kan vi særdeles vel forhandle, og visse Ændringer kan maaske være rimelige, og der vil neppe være nogen Vanskelighed i Retning af at naa til Forstaaelse.

Hvad angaar den økonomiske Side af Sagen, synes jeg ikke, man for Alvor kan anføre denne som noget, der skulde afskrække. At Forhyringen for den alt overvejende Del af Sømandsstanden vil medføre en Udgift paa omkring 29 000 Kr. om Aaret, kan formentlig ikke være saa afskrækkende, at man skulde anvende ogsaa økonomiske Grunde imod Forslaget.

Hvad angaar det uensartede, er det rigtigt, at Lovforslaget tilsigter at gaa gradvis frem; vi har ment, at det af rent praktiske Grunde var formaalstjenligt. Hvis det imidlertid er en Anstødssten og Rigsdagen siger, at den vil gaa med til at nedlægge Kontorerne i de 8 Provinsbyer, hvor der findes Kontorer, er det ikke noget Kardinalpunkt; vil man gaa med til at nedlægge dem